

ΖΥΛ ΛΑΦΟΡΓΚ

ΟΡΗΝΩΔΙΑ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΠΙΕΡΡΟΤΟΥ

ΚΑΙ ΆΛΛΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ : ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΡΟΠΟΥΛΗΣ

Ζύλ Λαφόργκ, « Ορηνωδία του Λόρδου Πιερρότου » και άλλα ποιήματα

α΄ έκδοση: 25 Μαρτίου 2017

Έξωφύλλο - σελιδοποίηση: Γιώργος Κοροπούλης

Παραγωγή: COPY EXPRESS
Χαριλάου Τρικούπη 88, Άθήνα, τηλ. 210.3606650
copyexp@otenet.gr

ISBN: 978-618-82296-5-5

© 2017, εκδόσεις Sestina
Έμμ. Μπενάκη 90, Άθήνα, 106 71
τηλ.: 6939 871357, 6944 527117
e-mail: sestina@books@gmail.com

και

Γιώργος Κοροπούλης

Sestina

T A B L E D E S M A T I E R E S

Premiers Poèmes

SPLEEN	8
VEILLÉE D'AVRIL	10
LA CIGARETTE	12
ENCORE 'A CET ASTRE	14

Les Complaintes

PRÉLUDES AUTOBIOGRAPHIQUES	16
COMPLAINTÉ DE LA LUNE EN PROVINCE	26
COMPLAINTÉ DE LORD PIERROT	30
AUTRE COMPLAINTÉ DE LORD PIERROT	36

L'imitation de Notre-Dame la Lune

LOCUTIONS DES PIERROTS - III	38
NUITAMMENT	40

Des Fleurs de bonne volonté

NOTRE PETITE COMPAGNE	42
EVE, SANS TREVE	46
ARABESQUES DE MALHEUR	50

Derniers Vers

SOLO DE LUNE	54
[OH! - QU'UNE, D'ELLE-MEME...]	64
SUR UNE DÉFUNTE	68

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Πρώτα ποιήματα

ΣΠΛΕΝ	9
ΓΙΜΕΡΩΝΟΝΤΑΣ ΑΠΡΙΛΙΟΣ	11
ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ	13
Υ΄ ΑΥΤΟ ΤΟ ΑΣΤΡΟ, ΑΚΟΜΗ	15

Θρήνωνδιες

ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΠΡΕΛΟΥΔΙΑ	17
Η ΘΡΗΝΩΔΙΑ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ	27
ΘΡΗΝΩΔΙΑ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΠΙΕΡΡΟΤΟΥ	31
ΑΛΛΗ ΘΡΗΝΩΔΙΑ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΠΙΕΡΡΟΤΟΥ	37

Μίμησις τῆς Δεσποίνης μας Σελήνης

ΔΙΔΩΣΕΙΣ ΠΙΕΡΡΟΤΩΝ - III	39
ΠΙΣ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ	41

Τά ἄνθη τῆς καλῆς θέλησης

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ	43
ΕΥΨΙΑ, ΧΩΡΙΣ ΕΚΕΧΕΙΡΙΑ	47
ΑΡΑΜΠΕΣΚ ΤΗΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ	51

Τελευταῖοι στίχοι

Η ΜΟΝΩΔΙΑ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ	55
[Ο, ΝΑ'ΡΘΕΙ ΚΑΠΟΙΑ...]	65
ΗΛ ΚΑΠΟΙΑΝ ΠΟΥ ΑΠΟΔΗΜΗΣΕ	69

ΓΙΠΣΗΜΕΙΩΣΙΣ	75
--------------	----

Oui, ce monde est bien plat; quant à l'autre, sornettes.
 Moi, je vais résigné, sans espoir, à mon sort,
 Et pour tuer le temps, en attendant la mort,
 Je fume au nez des dieux de fines cigarettes.

Allez, vivants, lutez, pauvres futurs squelettes.
 Moi, le méandre bleu qui vers le ciel se tord
 Me plonge en une extase infinie et m'endort
 Comme aux parfums mourants de mille cassolettes.

Et j'entre au paradis, fleuri de rêves clairs
 Ou l'on voit se mêler en valse fantastiques
 Des éléphants en rut à des chœurs de moustiques.

Et puis, quand je m'éveille en songeant à mes vers,
 Je contemple, le cœur plein d'une douce joie,
 Mon cher pouce rôti comme une cuisse d'oie.

Ο κόσμος τούτος – πλήξη. Ὁ ἄλλος – παραμύθι.
 Καταρτικά, χωρίς νὰ ἐλπίζω, ἀπλῶς γλιστρῶ...
 Προσβίωνω, μέχρι νὰ πεθάνω, τὸν καιρὸ
 φουσκώντας τὸν καπνὸ μου στῶν θεῶν τῆ μύτη.

Πέλλοντα σκέλεθρα, μοχθήστε! Φτωχὰ πλήθη!
 Καλίζοι μαιάνδροι ποῦ πᾶν στὸν οὐρανὸ
 μὴ ναουρίζουν, μὲ ζαλίζει τὸ κενὸ
 τῶν τῶ λιβάνι ποῦ ἀπλωνότανε στὸ σπίτι.

Καὶ νὰ ὁ Παράδεισος ξανά! Μ' ὄνειρα, κρίνα!
 Ἡ χορωδία κουνουπιῶν νὰ παρασέρνει
 ἑλίφαντες σ' ἓνα βαλσάκι ὀργασμικό!

Μετὰ – ζυπνάω. Κι ἐνῶ στιχάκια νοσταλγῶ,
 ἀποθαυμάζω, μὲ καρδιὰ μαλακωμένη,
 τὸν ροδαλό μου ἀντίχειρα, ψητὸ σὰν χήνα...

Espèce de soleil ! tu songes : – Voyez-les,
 Ces pantins morphinés, buveurs de lait d'ânesse
 Et de café; sans trêve, en vain, je leur caresse
 L'échine de mes feux, ils vont étiolés ! –

– Eh ! c'est toi, qui n'as plus que des rayons gelés !
 Nous, nous, mais nous crevons de santé, de jeunesse !
 C'est vrai, la Terre n'est qu'une vaste kermesse,
 Nos hourrahs de gaîté courbent au loin les blés.

Toi seul claques des dents, car tes taches accrues,
 Te mangent, ô Soleil, ainsi que des verrues
 Un vaste citron d'or, et bientôt, blond moqueur,

Après tant de couchants dans la pourpre et la gloire,
 Tu seras en risée aux étoiles sans cœur,
 Astre jaune et grêlé, flamboyante écumoire !

Ηλιου γενιά ! όνειροβατεΐς : — Νά, ποτισμένα
 μορφίνη άνδρείκελα, γάλα φοράδας πίνουν
 καί καφέ· μάταια τὰ μέλη τους, πού κλείνουν
 τη φλόγα μου, χαϊδεύω – γέρνουν μαραμένα !

Έ, μόνο έσύ με φῶτα φέγγεις παγωμένα.
 Από υγεία σκᾶμε έμείς ! Τὰ στάχια κλίνουν
 στην ίαχή μας ! Είν' ή Γή χορός πού δίνουν
 φιλήνθρωποι για τὰ παιδάκια τὰ καημένα.

Ένο έσύ χτυπᾶς τὰ δόντια, καί μεγάλα
 σκουριά στό μούτρο σου πληθαίνουν οί κηλίδες
 σιν σέ χρυσό λεμόνι, "Ηλιε· θά χλωμιάζεις

μ' ἔλους τούς βασιλεΐς πού σέ πορφύρα είδες
 να κείτονται, ἄκαρδος στ' ἄστερια θά καγχάζεις,
 βλοσυροκομμένος, λαμπερή τρύπια κουτάλα.

Ah ! sans Lune, quelles nuits blanches,
 Quels cauchemars pleins de talent !
 Vois-je pas là nos cygnes blancs ?
 Vient-on pas de tourner la planche ?

Et c'est vers toi que j'en suis là,
 Que ma conscience voit double,
 Et que mon cœur pêche en eau trouble,
 Eve, Joconde et Dalila !

Ah ! par l'infini circonflexe
 De l'ogive où j'ahanne en croix,
 Vends-moi donc une bonne fois
 La raison d'être de Ton Sexe !

Τί νύχτα ἀσέληνη, λευκή !
 Δείγμα ταλέντου ὁ βραχνάς !
 Οἱ ἄσπροι μας κύκνοι – νά ἴναι ἐκεῖ ;
 Ἄκοῦς τὸ τρίξιμο τῆς πόρτας ;

Μαζί σου ἦρθα ἐδῶ ποῦ πιά
 ψαρεύει στὰ θολὰ ἡ καρδιά
 κι ὅλα τὰ βλέπει ὁ νοῦς διπλά,
 Εὔα, Τζοκόντα, Δαλιδά.

Στὴν κόχη – σὰν νὰ περισπῶμαι –
 κρέμομαι σὲ σταυρὸ ἢ ἀγχόνη·
 ξεπούλα με γιατί εἶμαι ἡ μόνη
 αἰτία τοῦ Φύλου σου – καὶ πνίγομαι.

NUITAMMENT

O Lune, coule dans mes veines
Et que je me soutienne à peine,

Et croie t'aplatir sur mon cœur !
Mais, elle est pâle à faire peur !

Et montre par son teint, sa mise,
Combien elle en a vu de grises !

Et ramène, se sentant mal,
Son cachemire sidéral,

Errante Delos, nécropole,
Je veux que tu fasses école ;

Je te promets en ex-voto
Les Putiphars de mes manteaux !

Et tiens, adieu ; je rentre en ville
Mettre en train deux ou trois idylles,

En m'annonçant par un Péan
D'épithalame à ton Néant.

ΜΕΣ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

Κύλα στις φλέβες μου, Σελήνη,
κι ἄς εἶναι ἀφόρητη ἡ ὀδύνη·

κι ὡς τὴν καρδιά – κι ἀπλώσου ἐκεῖ !
Μὰ εἶναι ὠχρή, τρομακτική !

Κι ὅπως μορφάζει μπερδεμένη,
βλέπεις τί πέρασε ἡ καημένη·

κι ἄρρωστη νιώθει κι ἔχει γείρει
μέσα τῶν ἀστρων τὸ κασμῆρι.

Νεκρόπολη, πλωτὸ νησί,
ἂν γίνεις φέτος μόδα ἐσύ,

σοῦ φέρνω προσφορὰ τεφρῆ
τοῦ ρούχου μου τὸν Πετεφρῆ

καὶ φεύγω γιὰ τῆς πόλης τὰ ἀλούλλια,
νὰ ὑφάνω ἐκεῖ τὰ πολλαπλά μου εἰδύλλια,

νὰ συστηθῶ μ' ἐπθαλάμιο ἄσμα –
μ' ἓναν παιάνα στὸ ἄδειο σου τὸ φάσμα.